
Lída Charvátová: Je pro mě důležitý smysl toho, co dělám

Lída Charvátová , původním jménem Ludmila Šašková, vystudovala na Fakultě humanitních studií Univerzity Karlovy , v době jejího studia na Institutu základů vzdělanosti, bakalářské studium. Po získání bakalářského titulu pokračovala navazujícím magisterským studiem Teorie a filozofie komunikace na Fakultě humanitních studií ZČU. V současné době působí jako publicistka, copywriter a lektorka osobního rozvoje.

Na FHS jste absolvovala bakalářský obor. V té době ještě FHS nesla název Institut základů vzdělanosti. Jak jste si školu vybrala?

Byla to velká náhoda. Podala jsem si několik přihlášek, ale pro velký počet uchazečů jsem se na žádnou vysokou školu nedostala. To léto v roce 1993 jsem pracovala tři měsíce v Praze jako asistentka pro jednu francouzskou firmu a v Jindřišské ulici jsem potkala svoji spolužačku, která se mě ptala, jestli jsem se někam dostala. Řekla mi, že se přihlásila na úplně novou školu, a doporučila mi, abych tam také šla. Díky Zině jsem tedy začala na IZV studovat. Byla jsem hodně natěšená, a tak si pamatuji, jak jsem v říjnu přišla do Legerovy 63, kde tehdy IZV začínal, a ještě se tam uklízelo po malování. Tak jsem aspoň pomohla s úklidem. Byla jsem docela překvapená, protože na stěnách byly všude nevábné zelené obkladačky. Původně zde totiž sídlila klinika popálenin, kde muselo být vše sterilní. Dokonce v jedné z těch místností zemřel Jan Palach (to jsem se dozvěděla až později). Ráda na ta léta vzpomínám, vytvořila se tam přátelská, až rodinná atmosféra. Všichni byli nadšení. Samotné prostory nás nutily k tomu se semknout. Bylo nás hodně a místnosti byly malé, přeci jen šlo o operační sály. Na některých přednáškách, jako například na psychologii pana profesora Břicháčka, studenti seděli na chodbě, aby přednášku aspoň slyšeli. Profesori nás brali úplně jinak, než jsem byla zvyklá z gymnázia. Když jsem vyšla z gymplu, tak jsem zjistila, že se neumím prosadit, ptát se nebo vyjádřit svůj názor. Zatímco na IZV to bylo jiné. Profesori nám vykali a brali nás rovnocenně. Trochu složitější byl kreditní systém studia, zažívali jsme ho na univerzitě jako první a bylo na nás, jak si studium poskládáme. Na začátku jsme si zapsali hodně předmětů, utíkali z hodin dříve, abychom stihli další na jiných fakultách. Studovala jsem tak na fakultě pedagogické, filozofické, sociálních věd i přírodovědecké. Také jsem ale jezdila až do Vysočan na skvělý seminář v angličtině na Anglo-American College (dnes Anglo-American University). Ty začátky byly takové punkové, ale v budoucnu jsem pak ocenila, že jsem se musela sama o sebe postarat.

Jak se na vás na ostatních fakultách dívali? Byli jste studenti z neznámé nové fakulty.

Nikdy jsem nepocítila, že by nás hodnotili u zkoušek či zápočtů jinak. Šlo jen o to, aby si na nás zvykli. Chodívali jsme totiž hlavně ze začátku pozdě, protože jsme přebíhali mezi fakultami. Občas se stalo, že jsme přestali na některé semináře chodit, protože jsme to nestíhali. Dnes jsem ráda, že jsem měla možnost si na fakultách vybrat. Hodně studentů odešlo po prvním ročníku na jiné školy, ale myslím, že i těm IZV prospěl. Už od prvního ročníku jsem pracovala jako asistentka pro jednoho Francouze, ale během studií jsem zjistila, že nemám dost času na překlad, tak jsem musela práce nechat. Nebylo to až tak jednoduché, jak si mysleli studenti z jiných fakult.

Mohla byste jmenovat nějakého vyučujícího, který vás při studiu ovlivnil nebo nasměroval?

Guru institutu, pan docent Zdeněk Pinc, byl skvělý. Vzpomínám si na švitoření papoušků z jeho voliéry, kterou měl v kanceláři přímo u vchodu. Pan profesor Sokol nám zase předával filosofii takovým lidským způsobem. Ráda také vzpomínám na přednášky pana profesora Halíka na filosofické fakultě. Nejvíce mi ale utkvělo setkání s ekologem a proděkanem Fakulty sociálních věd UK panem Josefem Vavrouškem. Poznala jsem ho sice jen velmi krátce, ale oslovil mne svou moudrostí, laskavostí a lidskostí. Jeho dcera Petra byla moje spolužačka. Bylo to takové sluníčko, krásná žena. Bohužel spolu s otcem tragicky zahynula v Roháčích v roce 1995, když se vypravili do hor a strhli lavinu. Pan Vavroušek byl nadšený horozelec. Jeho smrt se mě velmi dotkla. Dokonce jsem u něj chtěla psát bakalářskou práci, protože mě téma trvale udržitelného života vždy zajímalo. I když je to tolik let, stále na něj vzpomínám. Dokonce mě napadlo o jeho životě napsat knihu, protože jsem sama žádnou nenašla. Ještě bych chtěla zmínit svého tutora pana profesora Stanislava Štecha. K povinnému překladu mi doporučil knihu od francouzského sociologa. Nakonec můj překlad zkorigoval a zařídil, že kniha vyšla v nakladatelství Portál a prý se stala doporučenou literaturou na Fakultě sociálních věd. Tak to mě potěšilo, protože sama bych to určitě nezvládla.

Bylo pro vás jednoduché najít si přátele v systému, v jakém tehdy fakulta fungovala?

Navazovat přátelství problém nebyl, těžší bylo si kontakty udržet. Nicméně jsem si tam našla jednu z nejlepších kamarádek Janu. Nezapomeňme, že to bylo v době, kdy internet teprve začínal, a tak jsme spoustu času trávili v knihovnách, ale také v kavárnách a hospodách.

Po bakaláři na IZV jste pokračovala magisterským studiem na Fakultě humanitních studií ZČU Plzeň, obor teorie a filosofie komunikace.

Nebylo to tak přímé. Ještě jsem studovala a ve třetím ročníku jsem dostala skvělou pracovní nabídku. Začala jsem pracovat v kanceláři pražského primátora na oddělení zahraničních vztahů a protokolů, kde jsem měla na starosti frankofonní země, Itálie a Japonsko. Doprovázela jsem například primátora Jana Koukala při jeho cestě do Paříže nebo jsem spolupřipravovala česko-kjótské dny v Praze. Na ta nadšená devadesátá léta ráda vzpomínám. Stále jsem ale toužila dodělat si magisterské studium, tak jsem po třech letech zase skočila do denního studia.

V podstatě jste pokračovala na Fakultě humanitních studií, lišila se ta v Plzni hodně od té v Praze? Byl velký rozdíl v přístupu k výuce a studentům?

Nedalo se to vůbec srovnávat. Výhodu tam měli studenti, kteří se znali z bakaláře z Plzně a okolí. Jen pár nás bydlelo na privátech, a tak kolejný život neexistoval. Také když už máte pracovní zkušenosti, tak si velmi rychle dokážete zhodnotit, co asi upotřebíte v praxi a co je jen teorie. Ve škole jsem si ale udělala certifikát ze žurnalistiky, což se mi dnes hodí. Plzeň má úplně jinou atmosféru než Praha, je přátelštější a také dost kulturní. Já jsem tam třeba hrála divadlo ve francouzštině na Alliance française. Taky jsem často chodila na operu do plzeňského divadla, protože tehdy v Plzni studovala moje sestra Dagmar zpěv a byla členkou sboru opery Divadla J. K. Tyla. Dodnes nezapomenu, jak jsem sledovala operu z chodníku pro osvětlovače přímo nad scénou.

Po studiu jste pracovala jako specialista lidských zdrojů a lektorka. Byla tato zaměstnání pro vás cíl nebo byly výsledkem nějaké příležitosti?

To, že jsem dělala na pražském magistrátu, nebyl plán ani sen. Dnes bych se na takové místo asi nedostala. Tehdy ještě na referentské pozice nebyly konkurzy a výběrová řízení. Po absolvování školy v Plzni jsem chtěla vyzkoušet personalistiku, protože jsem se zabývala hodně komunikací. Pomohla mi i francouzština a nastoupila jsem do korporátního koncernu Valeo, kde ale byla nejdůležitější výroba, a lidské zdroje byly jen zdroje lidské síly. Měla jsem na starosti interní komunikaci, vzdělávání a také jsem školila. Hodně jsem se tam naučila, ale brzy jsem si uvědomila,

že mě nejvíc baví připravovat semináře a lidem něco předávat napřímo. Od té doby jsem si za tím šla a začala školit ve vzdělávací agentuře. U mě se ukázalo, že není vždy výhodou se na studiích úzce specializovat. Doba potřebuje lidi, kteří umí pracovat s informacemi a kriticky myslet. Pro to mě IZV vybavil.

V současné době pracujete na volné noze jako publicistka, copywriter a lektorka osobního rozvoje, což se může zdát jako velký posun od projektové manažerky. Připravilo vás studium na tyto pozice?

Je důležité mít přehled, ten mi škola dala. Stejně jako v nás pěstovala samostatnost. Neměla jsem jednoduchý život a musela jsem se sama o sebe postarat. To je nejdůležitější. Vzdělání si člověk může vždy doplnit. Ve skutečnosti je ale nutné se učit celý život, náš mozek potřebuje stále nové impulzy.

Jste se svou prací spokojena?

Mohu pracovat z domova, takže mi to vyhovuje, protože mám malé děti. V psaní mám velkou svobodu, spoustu věcí mohu sama ovlivnit. Dnes už je pro mě taky hodně důležitý smysl toho, co dělám. Chci podporovat komunitní život, v Kolíně například plánujeme snídaně pro podnikatele. Také bych ráda ve společnosti zlepšila vnímání seniorů. Spolupracuji s organizací Život 90, kde trénuji se seniory paměť. Taky považuji za důležité zaměstnávat osoby nad padesát let, proto se chci na toto téma zaměřit. Co vnímám jako další rezervu v našem zdravotnictví, je informovanost dětí a rodičů, když jsou hospitalizováni. Sama jsem to zažila se syny, a proto podporuji organizaci Zdravotní klaun, která přináší radost a smích nejen do nemocnic, ale i do domovů pro seniory a do hospiců. To mi dává smysl.

Webové stránky Lidy Charvátové: <https://www.lidacharvatova.cz/>

Je nějaká dovednost nebo schopnost, kterou jste se naučila nebo získala na IZV a využíváte jí ve své práci dodnes?

Když studujeme něco, co nás nebaví, nebo v tom v té chvíli nevidíme smysl, tak se nám to přeci jen do budoucna může hodit. Studium člověka připraví na to, že musí být trpělivý a musí si umět zorganizovat život. Podtrhla bych hlavně umět se postarat sám o sebe a myslet na to, že vše dobře dopadne.

Sára Wienerová
16. 10. 2019